

Горан Томић

ЈА САМ СУВЕРЕН СВОЈЕ САМОЋЕ

СМРТ У РЕТРОВИЗОРУ

Посред пута против сунца.

Колико ли сам
мачака и паса
убио досад.
Просипају крв и дроб
по банкинама и браницима,
исплажених језика,
полажући жртву.

Шта то мачије очи виде,
псећи њух осети
на супротној страни?

Која је то будала
прокрчила пут
на размеђи живота и смрти?

Посред пута против сунца,
са смрћу у ретровизору.

НЕЗВАНИЧНО МРТАВ

Прогони ме сумња
у сопствено неприсуство.

Моји су џепови
Увек исте дубине.
Нокти
увек исте дужине.
Моје се кошуље
никада не гужвају.

Како да се пробудим
кад већ дуго немам сна?
Где да се сакријем
кад нико ме не тражи?

На претпоследњој страници
локалног дневника
сваког јутра тражим
своју фотографију.

ЈА САМ СУВЕРЕН СВОЈЕ САМОЋЕ

Ако ми мисао помути око,
затресе руку,
надува језик,
прислонићу песницу на чело.
Тамо негде, већ,
кијају вулкани,
клепетају колибрији,
неко везује врпцу
и креће на пут.
Ја сам суверен своје самоће.
По олуцима садим ледене клице.

РАДИЈАТОР

Изборио сам се за кревет
поред радијатора,
да сачувам бубреге
кад већ ум не умам.

Грејао је тек нешто
јаче од сијалице.
Али кад би човек у мантилу
погасио светла,
окренуо бих главу
ка радијатору
и целе ноћи гледао
у пожутеле решетке
да ми од зидова
не избледе очи.